

Lieta C-494/23 [Mahá] ⁱ**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2023. gada 3. augusts

Iesniedzējtiesa:*Nejvyšší soud* (Čehijas Republika)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2023. gada 7. jūnijs

Prasītāji:

QE

IJ

Atbildētāji:

DP

EB

Pamatlietas priekšmets

Priekšmets, ko tiesībaizsardzības iestāde nodevusi tiesas depozītā pēc tam, kad šis priekšmets vairs nav vajadzīgs kriminālprocesa vajadzībām – Priekšmeta izsniegšana no depozīta – Vairāk personu, kas piesaka tiesības uz priekšmetu – Vajadzība saņemt piekrišanu priekšmeta izsniegšanai no visiem depozīta tiesvedības dalībniekiem – Personu, kas atteicās dot piekrišanu, piekrišanas aizstāšana ar tiesas nolēmumu

Pamatlietā prasītāji (kuru dzīvesvieta ir Čehijas Republikā) lūdz izdot nolēmumu, ar ko tiktu aizstāts atbildētāju (kuru dzīvesvieta ir Francijā) gribas izteikums par piekrišanu izsniegt prasītājiem priekšmetu no tiesas depozīta.

ⁱ Šis lietas nosaukums ir izdomāts. Tas neatbilst neviena lietas dalībnieka reālajam personvārdam vai nosaukumam.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par noteikumu par jurisdikcijas noteikšanu civillietās un komerclietās interpretāciju.

Konkrētāk, Tiesai ir lūgts noteikt, vai tiesvedība, kuras mērķis ir aizstāt atbildētāja piekrišanu izsniegt priekšmetu no tiesas depozīta, kurā priekšmetu ir deponējusi tiesībsardzības iestāde, ietilpst Savienības tiesību autonomajā jēdzienā “civillietā un komerclietā” Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Briseles Ia regula”) 1. panta 1. punkta izpratnē.

Gadījumā, ja Tiesa atzīst, ka tas tā ir, tai tiek lūgts noskaidrot, vai prasība, kas ir šādas tiesvedības pamatā, ir kvalificējama kā “tiesvedība ar trešo personu piedalīšanos” Briseles Ia regulas 8. panta 2. punkta izpratnē, pamatojoties uz to, ka šai tiesvedībai ir pakārtots raksturs attiecībā pret tiesas depozīta tiesvedību.

Lūguma juridiskais pamats ir LESD 267. pants.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesvedība, kuras mērķis ir aizstāt atbildētāja piekrišanu izsniegt priekšmetu no tiesas depozīta un kurai ir pakārtots raksturs attiecībā pret tiesas depozīta tiesvedību, kura tika ierosināta pēc tam, kad tiesībsardzības iestādes ir deponējušas šajā depozītā izņemtu priekšmetu, ietilpst jēdzienā “civillietā un komerclietā” minētās tiesību normas izpratnē?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 8. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasība, ar ko lūgts aizstāt piekrišanu izsniegt priekšmetu no tiesas depozīta un ko ir cēlis viens no dalībniekiem tiesas depozīta tiesvedībā, kurā šis priekšmets tika deponēts, pret citu šīs tiesvedības dalībnieku, ir tiesvedība [prasība] šīs tiesību normas izpratnē?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.): 1. panta 1. punkts, 4. panta 1. punkts, 5. panta 1. punkts, 8. panta 2. punkts un 26. panta 1. punkts

Atbilstošā Savienības judikatūra

Spriedums, 1976. gada 14. oktobris, *LTU*, 29/76, EU:C:1976:137

Spriedums, 1977. gada 27. oktobris, *Bouchereau*, 30/77, EU:C:1977:172

Spriedums, 2013. gada 3. oktobris, *Schneider*, C- 386/12, EU:C:2013:633

Spriedums, 2019. gada 28. februāris, *Gradbeništvo Korana*, C- 579/17, EU:C:2019:162

Spriedums, 2019. gada 18. septembris, *Riel*, C- 47/18, EU:C:2019:754

Atbilstošās valsts tiesību normas

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) [Likums Nr. 141/1961 par tiesas kriminālprocesu (Kriminālprocesa kodekss)]

“

§ 80

- (1) Ja izņemtais priekšmets [...] vairs nav vajadzīgs turpmākai tiesvedībai [...], tas ir jāatdod atpakaļ personai, [...] no kuras tas tika izņemts. Ja tiesības uz to piesaka cita persona, šis priekšmets tiek atdots tai personai, kuras tiesības uz to nav apšaubāmas. Šaubu gadījumā priekšmetu deponē depozītā un persona, kas piesaka savas tiesības uz to, tiek informēta par iespēju to atgūt civilprocesā. [...]

Zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen “ZŘS”) (Likums Nr. 292/2013 par īpašiem tiesas procesiem, turpmāk – “Likums Nr. 292/2013”)

“§ 298

Izsniegšana no depozīta

- (1) Tiesa izsniedz tiesīgajam saņēmējam priekšmetu no depozīta pēc viņa lūguma. Ja deponēšana ir notikusi, pamatojoties uz to, ka cita persona, kas nav tiesīgais saņēmējs, piesaka tiesības uz priekšmeta izsniegšanu no depozīta [...], ir nepieciešama visu dalībnieku piekrišana, lai priekšmetu no depozīta izsniegtu [...].

[..]

§ 299

Piekrišanas izsniegšanai no depozīta aizstāšana

- (1) Ja tiek atteikta piekrišana izdot priekšmetu no depozīta, tā var tikt aizstāta ar galīgu tiesas nolēmumu, ar kuru tiek noteikts, ka personai, kura iebilda pret izsniegšanu, ir jāpiekrīt priekšmeta izsniegšanai no depozīta pieteicējam.
- (2) Lietās par piekrišanas aizstāšanu atbilstīgi šī panta 1. punktam jurisdikcija ir tai tiesai, kurā ir ierosināta depozīta tiesvedība.

§ 300

Īpaši depozīta gadījumi

Ja tiesa pieņem priekšmetus depozītā gadījumos, kas paredzēti citās tiesību normās, piemēro noteikumus, kas izriet no attiecīgās tiesību normas [...], atbilstoši depozīta raksturam un mērķim”.

Zákon č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen “ZMPS”)
(**Likums Nr. 91/2012 par starptautiskajām privāttiesībām, turpmāk tekstā – “SPT”**)

“§ 6

Čehijas tiesu jurisdikcija

- (1) Čehijas tiesām ir jurisdikcija lietā, ja saskaņā ar procesuālajiem tiesību aktiem konkrētā tiesvedībā teritoriālā jurisdikcija ir Čehijas Republikas tiesai, ja vien šajā likumā vai citā tiesību aktā nav noteikts citādi.”

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Prasītāji 2017. gada 19. augustā Vācijā pēc sludinājuma iegādājās mehānisko transportlīdzekli. 2017. gada 12. septembrī *Policie České republiky* (Čehijas Republikas policija, Čehijas Republika) konfiscēja transportlīdzekli, pamatojoties uz aizdomām par zādzības izdarīšanu Francijā. Pēc tam policija nodeva transportlīdzekli depozītā *Okresní soud v Českých Budějovicích* (Čehijas Republikas Česke Budejovicēs rajona tiesā).
- 2 Prasītāji vērsās šajā tiesā ar lūgumu izsniegt transportlīdzekli no depozīta. Tā kā tiesības uz transportlīdzekli iepriekšējās tiesvedībās ir pieteikušas arī citas personas, saskaņā ar Čehijas tiesību aktiem ir nepieciešams, lai visas attiecīgās personas dotu savu piekrišanu priekšmeta izsniegšanai no glabāšanas, vai arī lai viņu piekrišana tiktu aizstāta ar tiesas nolēmumu.
- 3 Šī iemesla dēļ prasītājas cēla tiesā pret atbildētājiem, kuru dzīvesvieta ir Francijā, prasību, lūdzot aizstāt viņu piekrišanu priekšmeta izsniegšanai no tiesas depozīta. Atbildētāji šajā tiesvedībā tiesā nav ieradušies.

- 4 Tā kā atbildētāji tiesā neieradās, pirmās instances tiesa uzskatīja, ka tai nav starptautiskās jurisdikcijas, un prasību noraidīja. *Krajský soud v Českých Budějovicích* (Česke Budejovices apgabaltiesa, Čehijas Republika), rīkojoties kā apelācijas tiesa, atstāja spēkā pirmās instances tiesas lēmumu.
- 5 Abas tiesas piekrita, ka prasība par atbildētāju gribas izteikumu aizstāšanu pēc būtības ir tīri civiltiesiska prasība, izskatāmajā lietā ir starptautisks elements un ir piemērojama Briseles Ia regula. Minēto tiesu ieskatā, ņemot vērā vispārējo principu *actor sequitur forum rei* (Briseles Ia regulas 4. panta 1. punkts) un atkāpju no šī noteikuma pieļaujamības apjomu (šīs regulas 5. panta 1. punkts), tikai šīs regulas 26. panta 1. punkts varēja tikt uzskatīts par pamatu Čehijas tiesas jurisdikcijas atzīšanai. Tomēr atbildētāji Čehijas tiesā nav ieradušies, tāpēc šajā lietā nav juridiska pamata atzīt tās starptautisko jurisdikciju.
- 6 Prasītāji iesniedza kasācijas sūdzību par apelācijas tiesas nolēmumu *Nejvyšší soud* (Augstākajā tiesā, Čehijas Republika), kas ir apelācijas instances tiesa.

Pamatlietas dalībnieku galvenie argumenti

- 7 Prasītāji apgalvo, ka apelācijas instances tiesa ir kļūdaini izlēmusi jautājumu par Čehijas Republikas tiesu starptautisko jurisdikciju. Šajā sakarā tās norāda uz Likuma Nr. 292/2013 299. pantu, saskaņā ar kuru lietās par piekrišanas aizstāšanu jurisdikcija ir tai tiesai, kurā ir ierosināta depozīta tiesvedība. Prasītāju ieskatā izšķirošais faktors, lai atzītu Čehijas tiesu jurisdikciju, ir tas, ka priekšmets tika deponēts *Okresní soud v Českých Budějovicích* saskaņā ar Kriminālprocesa kodeksa 80. pantu. Tādējādi, ievērojot *perpetuatio fori* principu, ir jāpieņem, ka šāda jurisdikcija pastāv arī attiecībā uz tiesvedību, kas izriet no depozīta tiesvedības. Pēc atbildētāju domām, tiesvedība par piekrišanas aizstāšanu neizriet no materiāltiesiskajām attiecībām starp prasītājiem un atbildētājiem, tādēļ tajā nav piemērojami Briseles Ia regulā paredzētie noteikumi.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izklāsts

- 8 Pamatlietā ir jāatbild uz jautājumu, vai Čehijas tiesām ir jurisdikcija to atrisināt. Strīds ir par to, vai – lai noteiktu šo jurisdikciju –, ir jāpieņem Briseles Ia regula un vai saskaņā ar šīs regulas noteikumiem ir jāpieņem, ka jurisdikcija ir Čehijas tiesām, un, ja tā tas ir, vai šī jurisdikcija ir jānosaka, pamatojoties uz minētās regulas 8. panta 2. punkta noteikumu, kas dažādās valodu versijās ir formulēts atšķirīgi. Ja Tiesa konstatētu, ka Briseles Ia regula nav piemērojama, tad par pamatu starptautiskajai jurisdikcijai un vienlaikus arī Čehijas tiesu jurisdikcijai varētu uzskatīt SPT 6. panta 1. punktu, skatītu kopsakarā ar Likuma Nr. 292/2013 299. panta 2. punktu.

Par pirmo jautājumu

- 9 Lai noteiktu, vai lietā ir piemērojama Briseles Ia regula, vispirms ir jānosaka, vai pamatlieta ir civillietā un komerclietā ¹. Nav šaubu, ka pārējie nosacījumi regulas piemērošanai ir izpildīti.
- 10 Pamatlietā prasītāju automašīnu faktiski bija konfiscējusi policija kā priekšmetu, kam ir nozīme kriminālprocesā. Pēc tam, kad šis priekšmets vairs nebija nepieciešams turpmākajam kriminālprocesam, kriminālprocesa iestādei principā bija jāatdod automašīna prasītājiem. Tomēr kriminālprocesā arī citas personas pieteica savas tiesības uz automašīnu. Tādējādi radās šaubas par to, kam būtu jāatdod automašīna, tādēļ minētā iestāde to nodeva tiesas depozītā.
- 11 Turpmāk minētie apsvērumi pamato secinājumu, ka piekrišanas aizstāšana ietilpst jēdziena “civillietā un komerclietā” materiālajā piemērošanas jomā Briseles Ia regulas 1. panta 1. punkta izpratnē.
- 12 Saskaņā ar valsts judikatūru, konkrēti *Nejvyšší soud* sniegto vienoto atzinumu R 24/2007 ², depozīts, par kuru tiesībaizsardzības iestāde ir pieņēmusi nolēmumu saskaņā ar Kriminālprocesa kodeksa 80. pantu, ir tiesas depozīts Likuma Nr. 292/2013 izpratnē. Šāda depozīta mērķis ir novērst jebkādas šaubas par to, kurai no ieinteresētajām personām ir tiesības pieprasīt izsniegt priekšmetu, pamatojoties uz īpašumtiesībām vai citām tiesībām. Priekšmets tiek nodots depozītā, jo kriminālprocesa mērķis nav izkliegt faktiskas vai materiāltiesiskas šaubas par īpašumtiesībām vai citām tiesībām, uz kurām atsaucas ieinteresētā persona. Parasti šādus jautājumus tiesas izlemj civilprocesā.
- 13 Civilprocesa par depozītu, kurā priekšmets tika izsniegts, pamatojoties uz tiesībaizsardzības iestādes lēmumu, dalībnieki ir: persona, kas izsniedza priekšmetu vai kurai priekšmets tika konfiscēts, tad persona, kas pieteikusi tiesības uz priekšmetu kriminālprocesā, un, attiecīgā gadījumā, arī persona, kura civilprocesā pieteica tiesības uz priekšmetu, šīs tiesības nedeklarējot tiesībaizsardzības iestādei. Priekšmeta deponētājs [aplūkotajā pamatlietā *Policie České republiky* (Čehijas Republikas policija)] nav šīs tiesvedības dalībnieks.
- 14 Tā kā pamatlietā automašīna tika nodota depozītā, pamatojoties uz to, ka cita persona, kas nav persona, kurai ir tiesības to saņemt, pieteica savas tiesības uz tās saņemšanu, automašīnas izsniegšana ir atkarīga no visu depozīta tiesvedības dalībnieku (aplūkotās pamatlīetas gadījumā – arī atbildētājiem, kuru dzīvesvieta ir

¹ Iesniedzējtiesa ir konstatējusi, ka no Tiesas judikatūras izrietošās vispārīgās norādes par autonomu interpretāciju neizkliegt tās šaubas par jēdziena “civillietā un komerclietā” pareizu interpretāciju pamatlietā. Šajā kontekstā iesniedzējtiesa atsaucas uz spriedumiem, 1976. gada 14. oktobris, *LTU*, 29/76, EU:C:1976:137, 2013. gada 3. oktobris, *Schneider*, C-386/12, EU:C:2013:633, 18. punkts, un 2019. gada 28. februāris, *Gradbeništvo Korana*, C-579/17, EU:C:2019:162, 46. un 47. punkts.

² *Nejvyšší soud* Civillietu un komerclietu palātas 2006. gada 11. oktobra atzinums, Cpjn 203/2005, R 24/2007, ECLI:CZ:NS:2006:CPJN.203.2005.1.

Francijā) piekrišanas un, attiecīgos gadījumos, no tā, vai šī piekrišana ir aizstāta ar galīgu tiesas nolēmumu. Turklāt Likuma Nr. 292/2013 299. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma jurisdikcija šādās lietās garantē, ka prasības par piekrišanas izdot vienu un to pašu priekšmetu no depozīta tiks kopīgi izskatītas vienā tiesā, jo atsevišķos gadījumos vairāki depozīta tiesvedības dalībnieki var būt tiesīgi celt šādas prasības.

- 15 Saskaņā ar *Nejvyšší soud* judikatūru³ prasība par piekrišanas izdot priekšmetu no depozīta aizstāšanu ir procesuāla forma lūgumam tiesai izlemt to, kam tiesai jāizsniedz depozītā nodots priekšmets, citiem vārdiem sakot, kam ir īpašumtiesības vai citas tiesības uz depozītā nodotu priekšmetu, uz kuru pamata tiesa izsniedz priekšmetu no depozīta. Turklāt nav nozīmes tam, ka personas īpašumtiesības vai citas tiesības uz depozītā nodotu priekšmetu šajā tiesvedībā tiek izskatītas tikai kā provizorisks jautājums un ir izteiktas sprieduma rezolutīvajā daļā kā “gribas izteikuma aizstāšana”.
- 16 Lai pamatotu nostāju, ka Briseles Ia regula nav piemērojama tiesvedībā par piekrišanas izniegt priekšmetu no depozīta aizstāšanu, iesniedzējtiesa it īpaši norāda uz šīs tiesvedības pakārtoto raksturu attiecībā pret depozīta tiesvedību, kas ierosināta saskaņā ar Kriminālprocesa kodeksa noteikumiem, kā arī uz risku, kas saistīts ar depozīta tiesvedības dalībnieku stratēģiskajiem lēmumiem, kuri tiek pieņemti, nosakot kompetento tiesu.
- 17 Iesniedzējtiesa uzsver, ka tiesvedība par citas personas piekrišanas izdot priekšmetu no depozīta aizstāšanu ir atkarīga no depozīta tiesvedības. Runa ir par likumā paredzēto kārtību, kādā panākt priekšmeta izsniegšanu no tiesas depozīta, jo atbildētāja nepiekrišanu izdot deponētu priekšmetu nevar aizstāt ar lēmumu, ar kuru tiek konstatētas īpašumtiesības uz deponēto priekšmetu. Kā norādīja *Nejvyšší soud* iepriekš minētajā vienotajā atzinumā⁴, “galīgais tiesas lēmums, ar kuru atzīts, ka īpašumtiesības uz deponēto priekšmetu ir pieteicējam vai jebkuram citam depozīta tiesvedības dalībniekam, pats par sevi nav atbilstošs pamats, lai piekristu secinājumam, ka priekšmets ir izdodams no depozīta šai personai, jo jautājuma par to, kas ir deponētā priekšmeta īpašnieks, izlemšana ne vienmēr var izkļaidēt visas šaubas par to, vai šī persona patiešām ir persona, kurai šis priekšmets ir izsniedzams no depozīta, un ka tiesības pieprasīt priekšmeta saņemšanu no depozīta īpašnieka vietā ir, piemēram, ķīlas ņēmējam, aizturējuma tiesību subjektam vai maksātnespējas administratoram”.
- 18 Šajā ziņā var saskatīt zināmu līdzību ar Tiesas spriedumu lietā *Riel*⁵. Tajā Tiesa norādīja, ka prasība atzīt prasījuma pastāvēšanu, lai to iekļautu prasījumu sarakstā maksātnespējas procesa ietvaros, tieši izriet no maksātnespējas procesa, tajā cieši iekļaujas un ceļas no maksātnespējas procesa tiesībām. Līdzīgi arī prasība aizstāt

³ 2. zemspītras piezīmē minētais atzinums.

⁴ 2. zemspītras piezīmē minētais atzinums.

⁵ Spriedums, 2019. gada 18. septembris, *Riel*, C- 47/18, EU:C:2019:754.

piekrišanu izdot priekšmetu no tiesas depozīta izriet tieši no tiesas depozīta tiesvedības, ir cieši saistīta ar šādu tiesvedību un ceļas no tiesas depozīta tiesībām, kuras *mutatis mutandis* attiecas arī uz tiesas depozīta tiesvedību, kas ierosināta tiesībsardzības iestāžu darbību rezultātā.

- 19 Tāpat iesniedzējtiesa norāda uz to, ka depozīta procedūru dalībniekiem potenciāli varētu pavērties iespēja pieņemt stratēģiskus lēmumus, ja starptautiskā jurisdikcija lietās par piekrišanas aizstāšanu attiecībā uz priekšmeta izsniegšanu no depozīta tiktu noteikta, pamatojoties uz Briseles Ia regulā paredzētajiem noteikumiem par jurisdikciju.
- 20 Iesniedzējtiesa norāda, ka lietā pamattiesvedībā Čehijas depozīta tiesvedības dalībnieki prasīja izsniegt automašīnu no depozīta, bet tiesvedībā par piekrišanas aizstāšanu atbildētāji bija šīs tiesvedības dalībnieki no Francijas. Ja Francijas dalībnieki būtu pieprasījuši priekšmetu no depozīta, viņiem būtu bijis jāiesūdz tiesā Čehijas dalībnieki. Tas varētu motivēt depozīta tiesvedības dalībniekus necelt prasību par gribas izteikuma aizstāšanu, bet, gluži pretēji, gaidīt, kamēr otras puses rīcības rezultātā tiks ierosināta tiesvedība, jo saskaņā ar Briseles Ia regulas 4. pantā paredzēto vispārējo noteikumu tie netiktu iesūdzēti savas dzīvesvietas tiesā. Parastos apstākļos tas nebūtu problemātiski, jo tās ir dabiskas sekas Briseles Ia regulā paredzētajiem jurisdikcijas noteikumiem.
- 21 Pamatlietā ir pakārtots strīds attiecībā pret procedūru, kas uzsākta Čehijas tiesā, kuras jurisdikcija bija balstīta uz tiesībsardzības iestādes rīcību un kura nepārbaudīja savu starptautisko jurisdikciju. Tomēr, ja tiesībsardzības iestāde nebūtu rīkojusies, šī starptautiskā jurisdikcija attiecībā uz prasību par priekšmeta izdošanu starp tām pašām personām būtu tikusi noteikta atšķirīgi. Ja policija nebūtu konfiscējusi automašīnu, tā būtu palikusi prasītāju īpašumā, un prasība par priekšmeta izdošanu būtu bijusi jāceļ sākotnējiem īpašniekiem Francijā. Tādēļ tiesībsardzības iestāžu publisko pilnvaru īstenošana ietekmē tiesas starptautiskās jurisdikcijas noteikšanu un tādējādi var tikt pārkāpts princips par iespēju paredzēt tiesas valsti.

Par otro jautājumu

- 22 Ja uz pirmo prejudiciālo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, iesniedzējtiesa jautā, vai Briseles Ia regulas 8. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasība par piekrišanas izsniegt priekšmetu no tiesas depozīta aizstāšanu, ko cēlis viens no dalībniekiem tiesvedībā par depozītu, kurā šis priekšmets tika nodots, pret citu šīs tiesvedības dalībnieku, ir prasība šīs tiesību normas izpratnē.
- 23 Iesniedzējtiesas šaubas izriet no šīs normas atšķirīgā formulējuma dažādās valodu versijās un no tā, ka Tiesa vēl nav interpretējusi šo normu.
- 24 Čehu valodas versijā minētās regulas 8. panta 2. punktā ir lietots termins “*intervenční žaloba*” (prasība par iestāšanos lietā), nenorādot uz atbildētāja kā

trešās personas statusu. Līdzīgi, piemēram, vācu valodas versijā tiek lietots termins “*Interventionsklage*”, bet franču valodas versijā tiek lietots termins “*demande en intervention*”.

- 25 Turpretī angļu valodas versijā ir uzsvērts, ka atbildētājam ir jābūt trešās personas statusam vai ka runa ir par tiesvedību ar trešās personas piedalīšanos. Līdzīgs formulējums ir arī, piemēram, poļu, slovāku vai horvātu valodas versijās.
- 26 No Tiesas judikatūras izriet, ka valodu versiju pretrunu gadījumā noteikums ir jāinterpretē, ņemot vērā tā kontekstu un tiesiskā regulējuma mērķi, kura sastāvdaļa tas ir⁶.
- 27 Mēģinot noskaidrot Briseles Ia regulas 8. panta 2. punkta mērķi, iesniedzējtiesa ņēma vērā arī iepriekš spēkā esošo tiesisko regulējumu⁷, Tiesas judikatūru attiecībā uz šī un iepriekšējā regulējuma mērķi, kā arī tā saukto Ženāra ziņojumu⁸, kura teksts ir uzskatāms par Briseles konvencijas komentāru un sniedz norādes par šīs konvencijas mērķi. No šā ziņojuma cita starpā izriet, ka Briseles konvencijas izstrādes laikā tika uzskatīts par lietderīgu izveidot atsevišķus noteikumus galvotājiem un citām trešajām personām. Atbilde uz jautājumu par to, kas ir jāsaprot ar tiesvedību ar trešās personas piedalīšanos (“third party proceedings”), tika sniegta, atsaucoties uz Beļģijas Tiesu procesa kodeksa 15. un 16. pantu, kuros tā ir definēta kā gadījumi, “kad tiesvedībā kā puse ir iesaistīta trešā persona”.
- 28 Ja Regulas 8. panta 2. punkta mērķis būtu jāinterpretē, ņemot vērā Ženāra ziņojumu, un jāpiemēro izskatāmajā lietā, visticamāk, nebūtu iespējams balstīt Čehijas tiesu jurisdikciju uz šo normu, jo tiesvedībā par piekrišanas izsniegt priekšmetu no depozīta aizstāšanu nav trešās personas, bet gan tikai galvenās depozīta tiesvedības dalībnieki.
- 29 Turpretī, pie citāda secinājuma varētu nonākt, ja tiktu pieņemta atšķirīga, autonoma šīs normas interpretācija. Procedūrai, kas uzsākta, ceļot prasību par piekrišanu izsniegt priekšmetu no tiesas depozīta, ir pakārtots raksturs attiecībā pret depozīta tiesvedību. Savukārt daudzās tiesību sistēmās depozīta tiesvedība ietilpst vispārīgākā jēdzienā “tiesvedība ar trešās personas piedalīšanos”, kā tas ir Briseles Ia regulas redakcijā čehu valodā.

⁶ Spriedums, 1977. gada 27. oktobris, *Bouchereau*, 30/77, EU:C:1977:172, 14. punkts.

⁷ Briseles Konvencijas par jurisdikciju un tiesas spriedumu izpildi civillietās un kormerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.; turpmāk tekstā – “Briseles konvencija”) 6. panta 2. punkts un Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) 6. panta 2. punkts.

⁸ OV 1979, C 59, 1. lpp.